

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobce: **K. O.**, narozený dne X
bytem X
zastoupeného advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2024, č. j. OAM-1165/ZA-ZA15-ZA01-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2024, č. j. OAM-1165/ZA-ZA15-ZA01-2024, jímž bylo o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané dne 2. 9. 2024 rozhodnuto tak, že mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě uvedl, že si v X pronajal prostor na parkovišti, kde provozoval stánek s občerstvením, jeho strýc se však snažil získat toto místo a vyhrožoval mu smrtí. Žalobce kvůli obavám o své zdraví a bezpečnost přesídlil do Evropské unie, aby si zajistil zdroje na životní náklady i na řešení sporu se strýcem. Stánek s občerstvením nyní provozuje jeho bratr.
3. Namítal, že žalovaný nevedl řízení způsobem vedoucím ke zjištění skutečného stavu věci, protože se nezeptal žalobce, jak situaci řešil či řeší s X policií. Také nezjistil podrobnosti o strýcově práci a není jasné, zda strýc má postavení soukromé osoby, nebo vystupuje z pozice představitele státu, což by snížilo žalobcovu možnost dosáhnout ochrany. Žalovaný měl povinnost s jistotou určit, že žalobce nemá azylově relevantní obavy.
4. Azylový příběh sice vychází ze soukromoprávního vztahu, ale bylo nutné posoudit, zda je žalobcův domovský stát způsobilý jej ochránit v případě hrozící újmy. Tyto úvahy v odůvodnění napadeného rozhodnutí chybí.
5. Část podkladů se sice věnuje ekonomickému a bezpečnostnímu hodnocení země původu, v odůvodnění se však nenachází související úvahy. Žalovaný současně vycházel nepřipustného podkladu, protože je sám autorem Informace OAMP – X – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv.
6. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný trval na správnosti napadeného rozhodnutí a plně na něj odkázal. Zjistil skutečný stav věci, posoudil případ ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce uvedl v průběhu správního řízení a opatřil si potřebné podklady.
8. Tvrzeným důvodem žádosti o mezinárodní ochranu byla žalobcova obava ze strýce, který mu vyhrožoval kvůli pracovnímu místu na parkovišti, a legalizace pobytu. Pouhé obavy z fyzického napadení nelze považovat za nebezpečí vážné újmy, protože X právní systém umožňuje žalobci využít ochrany svých práv u tamních státních orgánů. Žalobce se neobrátil s žádostí o pomoc na žádný vnitrostátní orgán a neuvedl, z jakého důvodu by mu tato pomoc měla být odepřena. Podle Informace MZV ČR se může žalobce v případě návratu do vlasti požádat policii o pomoc.
9. Žalobce sám v žalobě uvedl, že přesídlil do Evropské unie kvůli zajištění zdroje příjmu, nikoli kvůli vyhledání bezpečného státu za účelem získání mezinárodní ochrany. Námitka, že žalovaný nepřihlédl ke způsobilosti X ochránit žalobce před vážnou újmou, je účelová. Žalovaný se touto skutečností dostatečně zabýval a dodal, že se žalobce neobrátil s žádostí o pomoc na orgány v domovské zemi, což ostatně žalobce ani v žalobě nerozporoval.
10. Žalovaný měl za to, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany s cílem legalizace pobytu na území České republiky. Institut mezinárodní ochrany nemůže sloužit k řešení pobytové otázky cizinců. Podle žalovaného je napadené rozhodnutí zákonné a správné.
11. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.
Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

IV. Obsah správního spisu

12. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 2. 9. 2024 v České republice žádost o mezinárodní ochranu a v poskytnutí údajů k této žádosti ze dne 5. 9. 2024 uvedl, že je státním příslušníkem X, nikdy se o politiku nezajímal a nebyl členem žádné politické strany nebo hnutí. Z vlasti odcestoval v roce 2019 na Ukrajinu, kde zůstal 45 dní a vyřídil si estonské pracovní vízum. Následně pracoval měsíc v Estonsku, tři měsíce ve Švédsku, čtyři měsíce v Dánsku, dva měsíce v Německu a dva roky v Polsku, odkud v září 2022 přicestoval do České republiky. V Polsku neúspěšně žádal o povolení k pobytu. Dříve o mezinárodní ochranu nežádal. Je zdravý. Nikdy nebyl trestně stíháný. K důvodům své žádosti uvedl, že ve vlasti podnikal, koupil si místo na parkovišti a zřídil si tam stánek s občerstvením. Pohádal se kvůli tomu se strýcem z matčiny strany, který chce to místo pro sebe. Má strach, že ho strýc zabije.
13. Při pohovoru dne 5. 9. 2024 žalobce uvedl, že jeho strýc je bohatý člověk, který podniká už třicet let. Chce jeho místo na parkovišti pro podnikání a žalobce má strach, že mu kvůli tomu fyzicky ublíží. Místo předal před odletem svému bratrovi, který jej nyní provozuje. Vynáší bez práce 3000 USD ročně, strýc jej chce za každou cenu. Žalobce byl se strýcem naposledy v kontaktu naposledy v roce 2019, kdy byl ještě doma. Chce zůstat nějakou dobu v České republice, aby si vydělal peníze na advokáta, který strýci domluví. Uvedl, že své problémy se strýcem nijak neřešil, nebyla s ním žádná domluva. Nechce mu prodat místo, protože je to jeho potenciální budoucí stálý příjem. Bratr na tomto podnikatelském místě nyní provozuje parkoviště pro nákladní vozidla, za auto má 10 USD za den. Bratr nemá žádné problémy. Strýc za ním několikrát přišel, ale bratr jej odkázal na žalobce. Na dotaz, zda by mohl ve vlasti kvůli tomu vyhledat nějakou pomoc uvedl, že neví jakou.
14. Žalovaný shromáždil tyto podklady týkající se situace v X: Informace OAMP – X – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, Stav: březen 2024 ze dne 13. 3. 2024, Informace OAMP – X – Socio-ekonomická situace, Dávky sociální podpory a podpory v nezaměstnanosti, Dluhy fyzických osob a proces oddlužení, Přístup k základní lékařské péči ze dne 13. 3. 2024, Informace MZV ČR, č. j. 131903-6/2024-MZV/LPTP – X – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí ze dne 10. 1. 2024 a Informace MZV ČR, č. j. 103964-6/2024-MZV/LPTP – X – Činnost policie ve vztahu k ochraně práv občanů, Činnost úřadu ombudsmana ze dne 1. 3. 2024.
15. Napadené rozhodnutí bylo vyhotoveno dne 5. 12. 2024. Žalovaný podrobně rekapituloval všechna žalobcova tvrzení. Dospěl k závěru, že žalobci nelze udělit azyl z důvodu podle § 12 písm. a) zákona o azylu, protože ve vlasti nevyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Nikdy nebyl členem žádné politické strany a ani se politicky neangažoval. Žalovaný nemohl přiznat azyl ani z důvodu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce nemohl ve vlasti pocítovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Před vycestováním z vlasti v roce 2019 měl spor se svým strýcem kvůli místu na parkovišti, kvůli kterému má obavy, že by mu strýc mohl fyzicky ublížit. Žalobce žije v České republice již od roku 2022 a dříve neprojevil zájem o mezinárodní ochranu, žádost

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

představuje účelovou snahu o legalizaci pobytu. Výčet důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu je taxativní a žalobce žádný z nich nenaplnil.

16. Při posuzování humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu žalovaný konstatoval, že žalobce je dospělý, svéprávný, zdravý a praceschopný. V běžném životě není odkázán na péči jiné osoby a nejsou žádné důvody, které by mu bránily vést ve vlasti samostatný život. V České republice si chtěl vydělat peníze prací a v případě návratu mu nehrozí žádný postih z důvodu neúspěšné žádosti o mezinárodní ochranu. Na humanitární azyl není nárok a žalobce se jej ani výslovně nedomáhal.
17. Při posuzování doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu žalovaný uvedl, že žalobci nehrozí vážná újma formou trestu smrti nebo popravu. Dále se zabýval otázkou, zda žalobci hrozí mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání. V roce 2019 měl žalobce konflikt se svým strýcem kvůli pozemku na parkovišti a obává se, že by mu strýc mohl fyzicky ublížit. V době svého pobytu v X tyto potíže žádným způsobem neřešil. Podle Informace MZV ČR ze dne 1. 3. 2024 v případě potřeby policie přijme opatření, pokud se na ni obrátí občan s obavou z ohrožení nebo se již v přímém ohrožení ze strany soukromých osob nachází. Žalobce v případě návratu může požádat policii o pomoc, pokud se bude cítit ohrožený. Neuvedl žádnou skutečnost, která by nasvědčovala tomu, že by mu tato pomoc byla odepřena nebo by nebyla dostupná. Pouhá neochota řešit potíže efektivně již v X je zapříčiněna pouze jeho pasivitou, nikoli absencí či nekompetentností X bezpečnostních orgánů. Žalovaný rovněž poukázal na možnost vnitřního přesídlení v rámci X. Žalobce se také podle Informace OAMP týkající se socioekonomické situace může po návratu obrátit na příslušný orgán s žádostí o pomoc při hledání zaměstnání a bude mít nárok na pobírání podpory v nezaměstnanosti, pokud bude jeho hledání z počátku neúspěšné. Žalovaný neshledal ani naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu, protože v X neprobíhá mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť účastníci řízení souhlasili s projednáním věci bez jednání.
20. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
21. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu *se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele*
- Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.

22. Žalobce v žalobě uvedl, že si v X pronajal prostor na parkovišti k podnikatelské činnosti, jeho strýc se však snažil získat toto místo a vyhrožoval mu smrtí. Vytkl žalovanému, že se ho nezeptal, jak situaci řeší s X policií a nezjistil podrobnosti o strýcově práci, tedy zda má strýc postavení soukromé osoby, nebo vystupuje z pozice představitele státu. Žalovaný měl povinnost s jistotou určit, že žalobce nemá azylově relevantní obavy.
23. Námitku ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu nepovažuje soud za důvodnou. Je třeba konstatovat, že primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je samotný žadatel, z obsahu jeho žádosti se pak v následujících fázích vychází. Žadatele stíhá břemeno tvrzení, důkazní břemeno je následně rozloženo mezi něj a správní orgán (rozsudek ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 Azs 214/2016-32). Soud dále připomíná, že „*správní orgán má povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle ustanovení § 12 cit. zákona jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené, případně neuvádí jen důvody ekonomické. V opačném případě žádost jako zjevně nedůvodnou zamítne. Nedojde-li k zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné ve lhůtě třiceti dnů od zahájení správního řízení, vydá rozhodnutí dle ustanovení § 12 s dalšími akcesorickými výroky. To ovšem neznamená a z žádného ustanovení zákona tak nelze dovodit, že by správnímu orgánu za této situace vznikla povinnost, aby sám domýšlel právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a posléze k těmto důvodům činil příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci dle ustanovení § 32 zákona č. 71/1967 Sb. má pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003-59, č. 181/2004 Sb. NSS). Žalobce svými jednoznačnými tvrzeními určil rozsah, v jakém žalovaný věc posuzoval. Sdělil žalovanému, že je jeho strýc bohatý člověk, který již 30 let podniká, nezmínil se o žádných jeho politických kontaktech či postavení ve státní správě. Žalobce tedy jednoznačně uvedl, že strýcovo postavení je dáno jeho podnikatelskou činností a jeho jménem, k čemuž ostatně ani v žalobě nic dalšího nesděljuje. Žalovaný tak nepochybil, pokud z těchto tvrzení vycházel, neboť žalovaný nemůže za žalobce domýšlet azylově relevantní skutečnosti ani pokládat návodné otázky. Žalovaný se rovněž dotázal žalobce, jak své problémy řeší a zda by mohl kvůli svému problému vyhledat nějakou pomoc ve své vlasti. Nelze tak souhlasit s tím, že by žalovaný nezjišťoval, zda žalobce ve státě původu využil prostředky vnitrostátní ochrany. Soud shledal, že žalovaný zjistil skutkový stav dostatečně.
24. Z toho plyne, že žalobce své tvrzené problémy opíral výlučně o spor se soukromou osobou, tj. strýcem, ze kterého měl obavy. Žalovaný tak nepochybil, pokud v reakci na tvrzení žalobce vyhodnotil, že se nemůže jednat o důvody ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť se nejednalo o uplatňování politických práv a svobod, ani dle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť se nejedná o žádné z taxativně vyjmenovaných důvodů dle tohoto ustanovení. S ohledem na to je zcela nerozhodné, zda je v zemi původu dostupná ochrana proti jednání ze strany soukromé osoby, neboť chybí jeden z důvodů dle § 12 písm. b) zákona o azylu, přičemž bez takového důvodu podmínky obavy z pronásledování ve smyslu daného ustanovení nemohou být naplněny. Nebylo tudíž důvodné, aby se žalovaný v souvislosti s tímto ustanovením nad rámec uvedeného zabýval možnostmi vnitrostátní ochrany v zemi původu, bylo by to nadbytečné.
25. Z hlediska doplňkové ochrany soud konstatuje, že v případě jednání soukromých osob musí žadatel nejprve využít všech prostředků ochrany, které nabízí jeho domovský Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

stát, přičemž potenciální důvod k udělení mezinárodní ochrany by mohl nastat teprve tehdy, kdyby ochrana v zemi původu selhala nebo byla nedostatečná. K tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003 – 44: „*Neučinil-li stěžovatel žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že by mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně že by mu sice poskytnuta byla, ale neúčinně*“. Dle rozsudku NSS ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 – 41: „*aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany*.“ Soud též odkazuje na rozsudek NSS ze dne 12. 10. 2023, č. j. 18 Az 29/2023-30, podle kterého „*v případě soukromých osob jako původců pronásledování nebo vážné újmy musí přistoupit k samotnému pronásledování také záměrná nečinnost státních orgánů či jejich neschopnost poskytovat ochranu před původci pronásledování*.“ Vyhrožování ze strany soukromých osob nelze považovat za pronásledování, pokud politický systém dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů (rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003-36). Potíže se soukromými osobami tedy mohou zakládat azylově relevantní důvod pouze v případě, že státní orgány nejsou schopny nebo ochotny zajistit proti takovému jednání odpovídající ochranu.

26. Žalobce své potíže během svého pobytu v X bez zřejmého důvodu žádným způsobem neřešil, nelze tak konstatovat, že by ochrana v zemi původu selhala nebo byla nedostatečná. Neuvedl ani žádnou skutečnost, která by nasvědčovala tomu, že by mu v případě potřeby byla tato pomoc odepřena nebo by byla nedostupná. Pouhá neochota řešit potíže efektivně již v X je zapříčiněna pouze jeho pasivitou, nikoli absencí či nekompetentností X bezpečnostních orgánů.
27. Soud shledal, že žalovaný se v souvislosti s posouzením doplňkové ochrany řádně zabýval i možnostmi ochrany žalobce v domovském státě, přičemž podle Informace MZV ČR v případě potřeby X policie přijme opatření, pokud se na ni obrátí občan s obavou z ohrožení nebo se již v přímém ohrožení nachází, existuje i úřad ombudsmana. Je tedy zřejmé, že žalobce se může účinně obrátit na bezpečnostní složky s žádostí o pomoc, pokud bude mít obavy o svůj život nebo zdraví, systém v X mu dává možnost domáhat se ochrany svých práv u tamních státních orgánů.
28. Podle žaloby se část podkladů věnuje ekonomickému a bezpečnostnímu hodnocení země původu, v odůvodnění se však nenacházejí související úvahy. S tím nelze souhlasit, neboť dle napadeného rozhodnutí se žalobce v případě socioekonomických problémů může po návratu obrátit na příslušný orgán s žádostí o pomoc při hledání zaměstnání a bude mít nárok na pobírání podpory v nezaměstnanosti. Žalovaný se zabýval i obecnou bezpečnostní situací z hlediska § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu. Žalobce pak nijak nekonkretizoval, jak se tato námitka vztahuje k azylovému příběhu žalobce.
29. Žalobce dále v žalobě namítal, že žalovaný při rozhodování vycházel ze zprávy, jejímž je autorem. Soud se k totožné námitce již několikrát vyjadřoval (srov. např. rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 10. 4. 2025, č. j. 20 Az 39/2024-21, ze dne 22. 4. 2025, č. j. 2 Az 30/2024-19, či ze dne 9. 5. 2025, č. j. 19 Az 6/2025-21) a neshledává důvod k odlišnému posouzení. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře 1. relevantní, 2. důvěryhodné a vyvážené, 3. aktuální a ověřené z různých zdrojů, a 4. transparentní a dohledatelné (rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS). Zpráva těmito podmínkám vyhovuje, protože ze seznamu použitých zdrojů je zřejmé, že žalovaný vycházel z podkladů od Amnesty International, Agentury EU pro azyl (EUAA), Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Human Rights Watch, MZV ČR, MZV USA a dalších. Informace OAMP zároveň popisuje stav k březnu 2024 a napadené rozhodnutí bylo vydáno 5. 12. 2024, přičemž žalobce na žádnou neaktuálnost neupozornil a soud si z úřední činnosti ani není žádné změny vědom. Zprávy tohoto druhu jsou zpravidla zpracovány jednou do roka (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2024, č. j. 10 Azs 2/2024-27). Lze proto uzavřít, že se jedná o relevantní, důvěryhodnou, vyváženou a objektivní zprávu, proti jejímuž obsahu žalobce neuvedl žádnou konkrétní výtku. Současně žalovaný zařadil do spisu i dvě Informace MZV ČR. Tato námitka proto také není důvodná.

30. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 16. června 2025

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.